

เรื่องเล่า จาก ปักกิ่ง

ชีวิต ฉันผูกพันกับภาษาจีนมาตั้งแต่ในวัยเด็ก เพราะฉันเกิดมาในครอบครัวคนจีน จึงปลูกฝังให้เรียนภาษาจีนมาตั้งแต่เด็กๆ แต่พอถึงช่วงมัธยมก็ต้องหยุดเรียนไป จนได้กลับมาเรียนอีกครั้งหนึ่งหลังจากเริ่มทำงานได้ 1 ปี จากนั้นจึงตัดสินใจไปเรียนต่อที่ประเทศจีน เป็นระยะเวลากว่า 1 ปี ที่ปักกิ่ง สิ่งที่ได้

กลับมานอกจากภาษาแล้วยังมีอีกหลายสิ่งที่มีค่าไม่แพ้กัน คือ การได้เรียนรู้วัฒนธรรมต่างๆ จากคนหลายเชื้อชาติ ประสบการณ์การใช้ชีวิตในต่างแดนและมิตรภาพ ทุกสิ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่น่าจดจำ ฉันจึงอยากถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้รับรู้ประสบการณ์เหล่านี้ของฉัน

เริ่มตั้งแต่การเตรียมตัวไปเรียนที่ประเทศจีนครั้งนี้ นับได้ว่าเป็นการเดินทางไปต่างประเทศแรกของฉัน จึงตื่นเต้นอยู่ไม่น้อย พอลงจากเครื่องบิน ความคิดแรกของฉันคือรู้สึกคิดถึงบ้านอย่างบอกไม่ถูก แต่ก็รู้สึกขึ้นมาได้ว่าฉันต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ให้ได้ วันแรกที่เดินทางไปปักกิ่ง สิ่งที่สัมผัสได้คืออากาศที่หนาวเย็น ถึงแม้ตอนนั้นจะเป็นช่วงปลายฤดูหนาวของประเทศจีนแล้วก็ตาม แต่สำหรับคนซึ่งหนาวอย่างฉันแล้วก็ยิ่งรู้สึกว่าอากาศนั้นยังหนาวมากอยู่ดี สิ่งที่ต้องเริ่มทำเมื่อเดินทางมาถึงก็คือ ฉันต้องจัดการเรื่องจองห้องพัก ลงทะเบียนและเปิดบัญชีธนาคารให้เรียบร้อย ซึ่งมันดูเป็นสิ่งที่ยุ่งยากมากสำหรับคนที่เดินทางไปต่างบ้านต่างเมืองอย่างฉัน แต่ฉันโชคดีที่มีเพื่อนอาสาพาไปจัดการธุระต่างๆ จนสำเร็จลุล่วง

พอกล่าวถึงเรื่องห้องพักก็ต้องพูดถึงรูมเมท 同屋 (tóngwū ถงอู) รูมเมทของฉันเป็นชาวสวิตเซอร์แลนด์ อายุน้อยกว่าฉันประมาณสามปี เธอพูดได้ถึง 4 ภาษา มาประเทศจีน

เพราะอยากพูดภาษาจีนได้เป็นภาษาที่ 5 การสื่อสารระหว่างฉันกับเธอมีทั้งภาษาท่าทาง ภาษาจีนและภาษาอังกฤษ ฉันเคยทำอาหารไทยให้เธอกินและเคยพาเธอมากินข้าวกับเพื่อนๆ คนไทย เธอบอกว่าเธอชอบคนไทยๆ น่ารัก

ชีวิตนักเรียนของฉันในแต่ละวันต้องตื่นแต่เช้าเพื่อเข้าเรียนตอนแปดโมงแล้วจึงเลิกเรียนตอนเที่ยง หลังจากนั้นใครจะมีกิจกรรมอะไรต่อก็ขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละบุคคล ในห้องเรียนอาจารย์จะให้เป็นการถามกันเองกับนักเรียนมาก สอนสนุก ไม่เครียด จึงทำให้ฉันเรียนกับอาจารย์สนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว เวลาเรียนในห้องก็จะมีการพูดจาหยอกล้อกันเสมอ ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนสนุกไม่น่าเบื่อ นอกจากนี้อาจารย์ยังใจเย็นมาก พยายามอธิบายทุกอย่างด้วยภาษาจีนและยังมีเกร็ดความรู้ต่างๆ มาเล่าให้นักเรียนฟัง ที่สำคัญอาจารย์จะดูแลเอาใจใส่นักเรียนเป็นอย่างดี ถ้านักเรียนคนไหนขาดเรียนก็จะโทรไปหาคอยถามสารทุกข์สุขดิบของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ฉันรู้สึกอุ่น

ใจแม้ต้องอยู่ต่างบ้านต่างเมือง หลังเลิกเรียนแล้วยังมีกิจกรรมที่อาจารย์และนักเรียนทำร่วมกันอีกด้วย เช่น รับประทานอาหารร่วมกัน ไปปาร์ตี้ 晚会 (wǎnhuì วันหยุด) หรือแม้กระทั่งไปร้องเพลงคาราโอเกะ 卡拉 ok (kāla ok ซาราโอเค) ด้วยกัน นักเรียนในแต่ละห้องก็จะมีหลายๆ ชาติปะปนกันไป ซึ่งจะเป็นชาวเกาหลีเสียส่วนมาก

นอกจากนี้ทางโรงเรียนยังจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ทำควมสนทนสนมคุ้นเคยกันอีก เช่น การไปทัศนศึกษาสถานศึกษา โดยในอาทิตย์แรกของการเรียน โรงเรียนจะพานักเรียนไปกำแพงเมืองจีน ทุกคนก็รู้ว่าไม่ควรนำสิ่งของไปมากนัก เพราะจะต้องเดินขึ้นเขา ถ้านำของไปเยอะก็จะเหนื่อยเร็ว แต่ก็มีส่วนนักเรียนชาวอเมริกันที่เป็นหัวหน้าห้องแบกสัมภาระแล้วก็มีผลไม้อื่นๆ

ไปด้วยหนึ่งถุงใหญ่ ตอนแรกฉันก็ยังคิดอยู่ว่าจะแบกมากันทำไมตั้งมากมาย พอเดินไปครึ่งทาง ทุกคนเริ่มเหนื่อย น้ำที่เอามาด้วยก็หมด หัวหน้าห้องคงเห็นว่าพวกเราเริ่มเหนื่อยแล้ว จึงหยิบสัมภาระออกมาแจกให้เพื่อนๆ คนละลูก เพื่อนๆ ทุกคนรับมาด้วยความซึ่งใจ ทำให้ฉันรู้สึกถึงมิตรภาพที่เกิดขึ้นระหว่างเพื่อนต่างชาติ ต่างภาษา และเกิดทัศนคติใหม่ต่อชาวยุโรป 欧洲人 (ōuzhōurén โอโจวเหริน) ว่าก็มีน้ำใจและใส่ใจกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ต่อคนรอบข้างด้วย พอถึงจุดพักหัวหน้าห้องก็เอาผลไม้ที่เหลืออยู่ออกมาแจกจนหมด แล้วเราก็นั่งพักคุยเล่นกันบ้าง ถ่ายรูปกันบ้าง จนถึงเวลากลับทุกคนก็เดินลงมาด้วยความอึดเอิบใจ ไปกำแพงเมืองจีนครั้งนี้ฉันรู้สึกว่ามีมิตรภาพในห้องเรียนของฉันกำลังก่อตัวขึ้นแล้ว

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมประกวดการแสดงโดยใช้ภาษาจีนเป็นสื่อกลาง ซึ่งเป็นการแสดงตอนใกล้จบการศึกษา ซึ่งเป็นกิจกรรมครั้งสุดท้ายที่จะได้ทำร่วมกัน เพื่อนๆ ในห้องทุกคนให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าผลที่ออกมาห้องของฉันจะไม่ได้รางวัลอะไรเลย แต่รางวัลที่สำคัญของพวกเราคือความตั้งใจและความร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จนทำให้งานสำเร็จออกมาด้วยดี เพื่อนๆ จึงพากันไปฉลองกันที่ห้อง โดยการทำรวมมิตรอาหารนานาชาติ เพราะว่าต่างคนต่างก็ลงมือทำอาหารของชาติตัวเอง สำหรับชาวไทยอย่างเราแล้วก็หนี

ไม่พ้นต้มยำกุ้ง ที่ได้ผิงปรุงรสสำเร็จรูปมาช่วยชีวิตและรสเปรี้ยวจากเลมอนของเมืองจีนถึงจะไม่แซบเท่ามะนาวไทย แต่ต้มยำกุ้งหม้อนี้ก็ได้รับคำชมไม่น้อย

สำหรับเรื่องอาหารการกิน อาหารของชาวจีนทางเหนือ ส่วนใหญ่จะค่อนข้างมันและเลี่ยนและไม่เผ็ดมาก จึงไม่ค่อยถูกปากฉันกับเพื่อนๆ คนไทยคนอื่นๆ มากนัก ที่หอพักจะมีห้องครัวรวมไว้ให้ในแต่ละชั้น ฉันกับเพื่อนๆ มักจะทำอาหารเย็นกินกันเอง เวลาอยู่ในห้องครัวจะมีเพื่อนชาติอื่นมาทำอาหารด้วย บางครั้งเราก็จะทักทายกันไปจนถึงแบ่งอาหารให้กันและชิมของแต่ละคนจนกลายเป็นเพื่อนกันในที่สุด ส่วนวันหยุดในการทำอาหาร อาทิ พวกผัก เนื้อสัตว์

ต่างๆ ก็สามารถหาซื้อได้ตามตลาดที่มีอยู่ใกล้ๆ โรงเรียน บางครั้งเราก็จะพาหมูเมฆของแต่ละคนไปทานอาหารด้วยกัน กิจกรรมยามว่างอื่นๆ ฉันก็จะพยายามหาโอกาสพูดภาษาจีน เช่น การออกไปเดินเล่นในสวนหย่อมของโรงเรียน ที่นี่จะเป็นแหล่งรวมเด็กๆ ที่พ่อแม่หรือตายายพา

มาเดินเล่น ฉันจะเข้าไปเล่นกับเด็กแล้วก็ถือโอกาสพูดคุยกับคุณตาคุณยายเหล่านั้น หรือการไปออกกำลังกาย โดยเฉพาะการเล่นบาสเกตบอล เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ต้องเล่นกันเป็นกลุ่มจึงเป็นโอกาสที่ดีที่จะได้พูดคุยกับคนจีน ฉะนั้นบาสเกตบอลจึงเป็นกีฬาที่ฉันโปรดปรานที่สุด

นอกจากการออกกำลังกายแล้ว ยังมีกิจกรรมอีกอย่างที่ผมโปรดปราน คือ การ shopping เป็นที่รู้กันดีอยู่แล้วว่าสินค้าของเมืองจีนมีราคาถูก แต่คุณภาพก็ถูกตามราคา เวลาไปซื้อของจะสนุกที่สุดก็ตอนที่ได้ต่อรองราคากับแม่ค้า เทคนิคการต่อรองราคาที่ดี คือ เราต้องมีราคาที่เรพอใจ แล้วบอกราคานั้นกับแม่ค้าไป ถ้าแม่ค้าไม่ขายให้ทำตามราคาที่เรบอกไปตั้งแต่ครั้งแรก ถ้าเตือนห้ามต่อรองราคาเพิ่มอีกครั้งหลังจากที่บอกไปในตอนแรกและถ้าหากแม่ค้าให้ในราคาที่เรต่อแล้วต้องซื้อ ถ้าไม่ซื้อหรือถ้าต่อเพิ่มอาจจะได้ฝึกทักษะการฟังชุดยาวกันเลยทีเดียว สำหรับฉันสามารถ shopping ได้ทุกที่ กลางคืนข้างถนนบริเวณรอบๆ โรงเรียนจะมีพ่อค้าแม่ค้ามาขายของ มีตั้งแต่เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า หนังสือ จนถึงของกิน ซึ่งไม่ต่างจากการขายของข้างทางที่เมืองไทยที่ต้องคอยหลบหลีกเทศกาลเช่นกัน

